

οὐδεμίαν σχεδὸν ἀπὸ τὰς ἀρετὰς των, δὲν ἐπενόησαν καὶ νὰ θαυματουργῶσιν. Ἅγιοι καὶ θεῖοι ἐπωνομάζοντο καὶ οὗτοι, ὡς ἐκεῖνοι· καὶ ὁμοῦς κάνεις ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπεθύμησεν οὔτε παραλυτικὸν οὔτε τυφλὸν νὰ ἰατρῆσθαι κανένα, μολονότι ὑπερέβαλαν ἐκείνους εἰς τὴν ἐθελοθρησκείαν, ἕως καὶ ἀμελήσαντες τῶν κοινῶν τὴν κυβέρνησιν νὰ ἀσχολῶνται εἰς θεολογικὰς ζητήσεις, καὶ νὰ συντάσσωσιν ὕμνους ἐκκλησιαστικούς. Δύει τὴν ἀπορίαν ἢ μὲ προσοχὴν ἀνάγνωσις τῆς ἱστορίας. Εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων, καὶ ἐξαιρέτως ἀπὸ τὸν μεσαιῶνα καὶ κάτω, τὸ καθ' ἡμέραν αὐξανόμενον πλῆθος τῶν μοναχῶν ἐφθασε νὰ ἀρπάσῃ τὸ ἐργαστήριον τῆς θαυματουργίας, ὡς μέσον ν' αὐξήσῃ ἀναλόγως τοῦ πλῆθους καὶ τοὺς πόρους του· δὲν ἔμεινε πλέον εἰς τοὺς αὐτοκράτορας ἀφορμὴ νὰ θαυματουργῶσιν, ὡς ἐκεῖνοι, οὐδὲ χρεῖαν εἶχαν νὰ μεταχειρισθῶσι μέσον ἐξευτελισμένον ἀπὸ τὴν κατάχρησιν, ἔχοντες ἄλλα μέσα ἐνεργότερα. Οἱ μοναχοὶ ἀντλοῦσαν τοὺς ἰδρώτας τοῦ λαοῦ μὲ τὰ θαύματα καὶ τὰς λοιπὰς των δεισιδαιμονίας· οἱ αὐτοκράτορες ἐβύζαναν καὶ αὐτὸ του τὸ αἷμα μὲ βιαίους φόρους, τῶν ὁποίων μέρος ἀπέλαυαν πάλιν οἱ μοναχοὶ, ἐπειδὴ ἀπὸ τοὺς φόρους τούτους ἐκτίζοντο καὶ ἐπληθύνοντο τὰ μοναστήρια, ἀνεγείροντο οἱ λαμπρότατοι ναοὶ, καὶ κατεπλουτίζοντο οἱ ὑπουργοὶ τῶν βαδῶν.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΔΟΒΙΚΟΥ ΙΣ'.

ΚΑΤΑ τὸ παράδειγμα τοῦ πάππου του Ἐρρίκου Δ', ὁ Λοδοβίκος ΙΣΤ'. ἤγάπα νὰ συναναστρέφεται μὲ τὸν λαόν, νὰ ἐπισκέπτεται ἀγνωρίστος τὴν κατοικίαν τοῦ πένητος καὶ τὴν καλύβην τοῦ χωρικοῦ. Ἐνῶ δὲ ποτε κυνηγῶν περιεφέρετο εἰς τὰ δάση, ἀπήντησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐρημίαν νεανίσκος τις, ὁ ὁποῖος προσπίπτει γονυπετής, καὶ τὸν λέγει, 'Κύριε, ἐλέησόν με· αἱ χρεῖαί μου εἶναι μεγαλώταται.'—'Τί λοιπὸν, φίλε μου,' τὸν λέγει ὁ ἀγνωρίστος βασιλεὺς, 'δὲν ἐμπορεῖς νὰ δουλεύῃς ἀντὶ νὰ ψωμοζητήῃς;'—'Μάλιστα, κύριε· ἀλλ' εἶμαι κρατημένος εἰς τὸν οἶκον· ὁ πατήρ μου ἀποθνήσκει, ἢ δὲ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοί μου ἀσθενοῦσι, πέντε τὸν ἀριθμὸν.'—'Λίγεις τὴν ἀλήθειαν;'—'Μάλιστα, κύριε· τὴν καθάρην ἀλήθειαν.' Ὁ Λοδοβίκος τότε ἤλθεσεν αὐτόν· ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι, ἂν ἤλθευον ὅλα ὅσα ἤκουσε, δὲν ἔρχεαι τὸ δοθὲν, ἐξήκολούθει νὰ ἐρωτᾷ.—'Ἡ κατοικία σου ἀπέχει πολὺ ἐντεῦθεν;'—'Τρία τέταρτα τῆς λεύγης, κύριέ μου.' Τὸν ἐπαίτην ἀκολουθήσας ὁ μονάρχης, ἐφθασεν εἰς τοὺς πρόποδας καλύβης πανταχόθεν ἠνεωγμένης. Γοεραὶ κραυγαὶ πλήττουσι τὸ ὠτίον του. Εἰσέρχεται, καὶ εὕρισκει τὸν πατέρα ἀποθνήσκοντα ἐπὶ ἀχυροστρώματος, καὶ τὰ τέκνα του ἡμίγυμνα, τὰ μὲν ἀσθενῆ, τὰ δὲ ἄρτον ἀπαιτοῦντα παρὰ μητρὸς, ἥτις δὲν εἶχεν ἄλλο εἰμὴ δάκρυα νὰ τοὺς δώσῃ. Τοιοῦτο θέαμα κατεσπάραξε τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως· παρευθὺς δ' ἐμοίρασεν εἰς τοὺς δυστυχεῖς ὅσα χρήματα ἐκράτει, περίλυπος ὅτι δὲν εἶχε πλειότερα.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸν πύργον, 'Α! κυρία,' λέγει πρὸς τὴν βασίλισσαν, 'πόσον εὐτυχὲς ἐστάθη τὸ κυνήγιόν μου!' καὶ διηγεῖται τὸ συμβεβηκός. Ἄπασα ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια εἰς δάκρυα ἐκινήθη, καὶ ἰατρὸς ἐστάθη παράπαντα, νέα φέρων βοηθήματα.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΕΞ ΕΦΟΔΟΥ.

ΟΤΑΝ ἀποστολικὸς τις ἱεροκέρυξ Γάλλος, Βριδαῖνος ὀνομαζόμενος, ἦλθε καὶ εἰς Παρισίους νὰ κηρύξῃ, οἱ αὐλικὸι καὶ οἱ ἐπισημότεροι τῆς πόλεως συνήχθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν νὰ τὸν ἀκούσωσι διὰ περιέργειαν, καὶ μὲ σκοπὸν νὰ γελάσωσιν εἰς τὴν σύγχυσιν, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζοντο, ὅτι θέλει προξενήσῃν ἢ παρουσία των εἰς ἱεροκήρυκα συνειδυμένον ἕως τότε νὰ κηρύττῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς ταπεινοὺς καὶ χωρικοὺς ἀνθρώπους. Τὸ ἀπροσδόκητον ὁμοῦς τοῦτο θέαμα, ἀντὶ νὰ τὸν φοβίσῃ, τὸν ἔδωκεν ἀφορμὴν τοῦ ἀκολουθοῦ θαυμαστοῦ προοιμίου ἐξ ἐφόδου.

'Βλέπων ἀκροατήριον τόσον ἀσυνείδητον εἰς ἐμὲ, φαίνεται, ἀδελφοί μου, ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀνοίξω στόμα πρὸς διὰ νὰ ζητήσω χάριν καὶ συγκατάβασιν εἰς ἀποστολικὸν κήρυκα πτωχὸν καὶ ἄμοιρον ἀπ' ὅσα θέλετε νὰ ἔχωσι προτερήματα, ὅσοι παρρησιάζονται καὶ σὰς ὀμιλοῦν περὶ τῆς ἰδίας σας σωτηρίας. Πολλὰ διάφορον ὁμοῦς εἶναι τὸ ὁποῖον ἢ ψυχὴ μου αἰσθάνεται σήμερον· καὶ ἂν ἐγὼ ἦμαι ταπεινωμένος, προσέχετε μὴ φαντασθῆτε, ὅτι θέλω ὑποκλίνειν εἰς τὰς ἀθλίους ταραχὰς τῆς κενοδοξίας. Μὴ γένοιτο ὁ ὑπὲρ τῆς τοῦ οὐρανοῦ νὰ συλλογισθῇ ποτὲ, ὅτι ἔχει χρεῖαν ἀπολογίας πρὸς ἐσᾶς! διότι, τέλος πάντων, ὅποιοι καὶ ἂν ἦσθε, ἀμαρτωλοὶ εἰσθε, ὡς ἐγὼ, καὶ τὸν αὐτὸν Θεὸν ἔχετε, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποῦ μ' ἔρχεται τὴν ἕραν ταύτην νὰ κτυπήσω τὸ στῆθός μου. Ἔως τώρα ἐκήρυξα τοῦ Ὑψίστου τὰ δικαιώματα εἰς ναοὺς σκεπασμένους ἀπὸ ἄχυρα· ἐδίδαξα τῆς μετανοίας τὰς αὐστηρότητας εἰς ἀνθρώπους δυστυχεῖς, στερημένους καὶ αὐτὸν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον· ἐφανέρωσα εἰς τοὺς καλοὺς χωρικοὺς τὰς πλέον φρικτὰς ἀληθείας τῆς θρησκείας μου. Ἄθλιος ἐγὼ! τί ἐπραξα! κατελύπησα τοὺς πτωχοὺς, τοὺς καλητέρους φίλους τοῦ Θεοῦ μου· ἔφερα φρίκην καὶ θλίψιν εἰς τὰς ἀπλᾶς ἐκείνας καὶ πιστὰς ψυχὰς, τὰς ὁποίας ἔπρεπε μᾶλλον νὰ συλλυπῶμαι καὶ νὰ παρηγορῶ. Ἐδῶ, ὅπου τὰ βλέμματά μου ἀπαντοῦν μεγάλους, πλουσίους, καταδυναστεύοντας τὴν πολυπαθῆ ἀνθρωπότητα, ἢ ἀμαρτωλοὺς τολμηροὺς καὶ σκληρῶν, ἐδῶ, ἐδῶ μόνον ἔπρεπε νὰ βροντοφωνήσω τὸν θεῖον λόγον, καὶ νὰ βαλῶ πλησίον μου εἰς τὸν ἄμβωνα τοῦτον, ἐξ ἐνός μέρους, τὸν θάνατον μὲ τὸ δρέπανον ἔτοιμον νὰ σᾶς φερίσῃ, καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου τὸν μέγαν Θεὸν μου, ὅστις ἔρχεται νὰ σᾶς κρίνῃ. Εἰς τὴν χεῖρά μου κρατῶ σήμερον τὴν περὶ ὑμῶν ἀπόφασιν! Τρέμετε λοιπὸν ἔμπροσθέν μου, ἄνδρες ὑπερήφανοι καὶ καταρρονηταί, οἵτινες μὲ ἀκούετε! Ἡ ἀνάγκη τῆς ψυχικῆς σωτηρίας, ἢ βεβαίωτης τοῦ θανάτου, τὸ ἀδύνατον